

เมื่อได้ชื่อว่าเป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษประกอบวิชาชีพต่างๆ ที่เรียนจบมาทางด้านจิตวิทยา-ปรัชญา ไม่ได้เกี่ยวข้องกับสาขาภาษาอังกฤษหรือแม้แต่เฉียดกรายใกล้เคียงกับสาขาภาษาอังกฤษ แลมยังเป็นนักเรียน “หัวโน” อีกต่างหาก จึงมักได้รับคำถามอยู่บ่อยๆ ว่า มีเคล็ดลับอะไรที่ทำให้จู้จี้ ก็ลุกขึ้นมาใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยไม่ตระหนกตกประหมา

เก่งภาษาอังกฤษ: ไม่กลัว ไม่อาย ตั้งใจ และไม่รู้

นิธินันท์ ยอแสงรัตน์

ขอสารภาพว่า ไม่มีเคล็ดลับที่น่าตื่นเต้นเลย ทั้งหลายทั้งปวงนั้นอยู่ในคำตอบสามัญสี่คำว่า **ไม่กลัว ไม่อาย ตั้งใจ และไม่รู้**

คนไทยส่วนใหญ่ที่ไม่เก่งภาษาอังกฤษไม่ใช่เพราะไม่สามารถ แต่เพราะความกลัวและความอายมีมากจนกลบความสามารถ ขยายความตรงนี้ว่า

นิธินันท์ ยอแสงรัตน์ สมัยเรียนศิลปศาสตร์ ธรรมศาสตร์ ได้สวมหัวใจสิงห์สู้กับอำนาจรัฐ เธอต่อสู้ด้วยความมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ทำให้เธอ ‘Can do’ ในสิ่งที่หลายคนทิ้ง ทำหนังสือพิมพ์ไทยก็ได้ ฝรั่งเศสก็ได้ เขียนบทภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ เป็น บ.ก. หนังสือ Siam/Thai Millennia และหนังสือ Miracle Thailand ปัจจุบันเธอดำรงตำแหน่งผู้ช่วยบรรณาธิการเครือเนชั่น มัลติมีเดีย กรุ๊ป และผู้อำนวยการโครงการเทศกาลภาพยนตร์โลกแห่งกรุงเทพฯ ในเครือเนชั่น มัลติมีเดีย กรุ๊ป

“ไม่กลัว” คือไม่กลัวว่าใครจะว่าเราโง่

“ไม่อาย” คือไม่อายว่าเราไม่รู้ เพราะไม่รู้ไม่ได้แปลว่าโง่ และแม้จะโง่ก็ไม่ได้แปลว่าชั่วหรือผิด เพราะคนเราโง่ได้และเรียนรู้ให้ฉลาดได้ นอกจากนั้นยกเว้นพระเจ้าแล้วก็ไม่มีใครรู้มาตั้งแต่เกิด เมื่อไม่รู้จึงไม่ควรอายที่จะถามผู้รู้ ซึ่งหนึ่งในบรรดาผู้รู้ที่ช่วยเราได้เสมอคือ **“ดิกชันนารี”** เพื่อนคู่คิดแสนประเสริฐของคนเขียนหนังสือ

ดิกชันนารี ที่ว่านั้นได้แก่ดิกชันนารีภาษาอังกฤษ-อังกฤษ ดิกชันนารีคำพ้องความหมายภาษาอังกฤษ-อังกฤษ ดิกชันนารีภาษาไทย-อังกฤษ ดิกชันนารีภาษาอังกฤษ-ไทย ดิกชันนารีภาษาไทย-ไทย หรือที่เรียกกันว่าพจนานุกรมภาษาไทย และถ้าเขียนเรื่องเฉพาะทางอย่างเช่นเรื่องศาสนา วิทยาศาสตร์-การแพทย์ การปรุงอาหาร ชีวิตพืช-สัตว์ ฯลฯ ก็ยังต้องมีดิกชันนารีเฉพาะทางเหล่านั้นอีกด้วย

คิดจะทำความเข้าใจภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะคิดจะเขียนภาษาอังกฤษให้ดี อย่าพึ่งดิกชันนารีภาษาไทย-อังกฤษ หรือภาษาอังกฤษ-ไทย เด็ดขาด พึงจำว่าดิกชันนารีทั้งสองแบบมีไว้สำหรับตรวจสอบคำบางคำที่ไม่แน่ใจเท่านั้น ที่จำเป็นและสำคัญต้องดิกชันนารีภาษาอังกฤษ-อังกฤษ และสำหรับผู้เริ่มต้นเขียน ควรใช้ฉบับที่เขียนว่า **“for advanced learners”** เพราะจะมีตัวอย่างประโยคในการอธิบายความหมายของศัพท์ให้คุณเป็นตัวอย่างด้วย

ดิกชันนารีคำพ้อง มีไว้สำหรับหาคำเพิ่มเติมในกรณีอันจบถ้อยคำ เพราะสำหรับคนเขียนหนังสือนั้น การใช้ศัพท์คำเดิมคำเดียวทั้งเรื่องทั้งๆ ที่มีคำอื่นๆ ให้ใช้อีก ทำให้ข้อเขียนน่าเบื่อมาก นอกจากนั้นก็เช่นเดียวกับภาษาไทย คือพอเขียนไป อ่านตรวจทานไป ก็เกิด **“บึ้ง”** ว่าคำนั้นน่าจะสื่อได้ตรงใจกว่าคำนี้

พจนานุกรมภาษาไทยมีไว้ตรวจสอบคำภาษาไทยที่ไม่แน่ใจ ในกรณีที่ต้องแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับผู้รู้อื่นๆ นอกเหนือจากดิกชันนารี ถ้าไม่นับครูบาอาจารย์หรือเพื่อนฝูง ก็คือหนังสือภาษาอังกฤษทุกประเภท ตั้งแต่หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ไปจนถึงหนังสือเล่ม ตำราวิชาการ และเว็บไซต์ภาษาอังกฤษ

“ไม่กลัว”

คือไม่กลัวว่าใครจะว่าเราโง่

“ไม่อาย”

คือไม่อายว่าเราไม่รู้

เพราะไม่รู้ไม่ได้แปลว่าโง่

และแม้จะโง่ก็ไม่ได้แปลว่า

ชั่วหรือผิด

เพราะคนเราโง่ได้

และเรียนรู้ให้ฉลาดได้

นอกจากนั้นยกเว้นพระเจ้าแล้ว

ก็ไม่มีใครรู้มาตั้งแต่เกิด

ดังนั้นเมื่อไม่รู้ก็อย่าอาย

ที่จะถามผู้รู้

ซึ่งหนึ่งในบรรดาผู้รู้

ที่ช่วยเราได้เสมอคือ

“ดิกชันนารี”

เพื่อนคู่คิดแสนประเสริฐ

ของคนเขียนหนังสือ

บางทีเรื่องรักษาหน้านี้อาจเป็นลักษณะพิเศษของคนไทย
 เพราะดูเหมือนจะเป็นกันหลายคน
 ซึ่งคงเพราะสังคมเราชอบเห็นความเป็นหรือ “ความต่าง” ของคน
 อื่นเป็นเรื่องขบขัน หัวเราะเยาะและวิจารณ์คนอื่นนั่นนั่นเรริง
 แต่ใครอย่าบังอาจหัวเราะเยาะและวิจารณ์เรา

ซึ่งสำคัญมาก เพราะเราควรจะอ่าน ดู คิด และศึกษาว่า
 ฝรั่งเศสเจ้าของภาษาสื่อสารอย่างไร จากนั้นจึงเริ่มด้วย
 การเลียนแบบ แล้ว “สร้าง” ทางของตัวเองขึ้นมาเมื่อ
 เชี่ยวชาญแล้ว

อย่ารีบท้อใจว่าฟังดูยุ่งยาก ไม่มีทางทำได้
 จะเล่าประสบการณ์ส่วนตัวให้ฟัง

เมื่อจบปริญญาตรีในประเทศใหม่ๆ นั้น ความรู้
 ภาษาอังกฤษของผู้เขียนก็คงจะระดับเดียวกับบัณฑิต
 ใหม่ “หัวใน” ส่วนมากที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกมาทางด้าน
 “ภาษาต่างประเทศ” และไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษใน
 ชีวิตประจำวัน นั่นคือ อ่านภาษาอังกฤษพอได้ เขียน
 ภาษาอังกฤษพอได้ และพูด “พอได้” คือคล่องแค่ “เฮล
 “โน” “โอเค” และพยักหน้า “อือฮึ” ขึ้นยาวกว่านั้นอาจ
 หู้อ วิงเวียน วิตกกังวล จับไปไปเสีย จับคู่ไปใส่วอท
 ทั้งกลัวฝรั่งและอายคนไทยด้วยกันที่ยืนฟังอยู่ด้วย
 จะตำว่าไงถ้าพูดผิดไวยากรณ์

เอาตัวรอดด้วยบทเคมีใช้ได้ง่ายกว่าเยอะ

บางทีเรื่องรักษาหน้านี้อาจเป็นลักษณะ
 พิเศษของคนไทย เพราะดูเหมือนจะเป็นกันหลาย
 คน ซึ่งคงเพราะสังคมเราชอบเห็นความเป็นหรือ
 “ความต่าง” ของคนอื่นเป็นเรื่องขบขัน หัวเราะ
 เยาะและวิจารณ์คนอื่นนั่นนั่นเรริง แต่ใครอย่าบังอาจ
 หัวเราะเยาะและวิจารณ์เรา

เปลี่ยนแปลงทัศนคตินี้เสียบ้างคงดี หากผู้คน
 รักการเรียนรู้และช่วยกันสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้

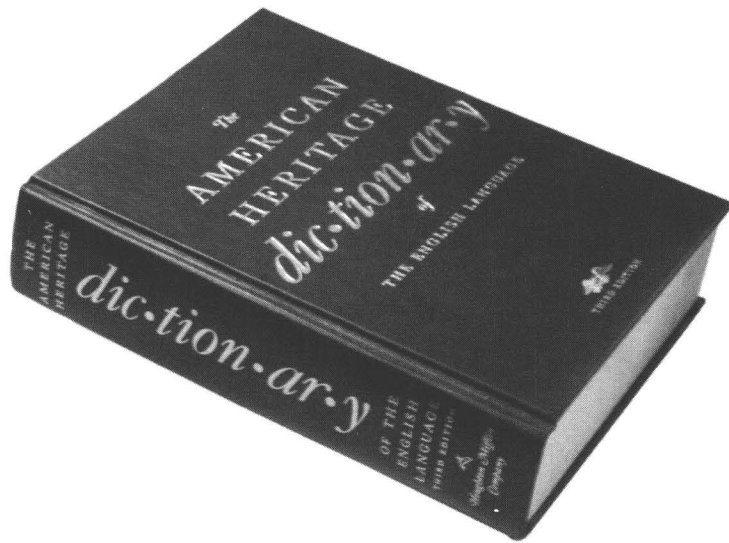
โดยไม่กลัวอายกลัวผิด สังคมไทยของเราก็น่าจะ
 ก้าวหน้ามากขึ้น

ผู้เขียนทำตัวเป็นยิ้มสยามและเคมีไปกับภาษา
 อังกฤษอยู่นานหลายปี จนถึงวันที่เกิดความเปลี่ยนแปลง
 ในชีวิต นั่นคือต้องทำงานที่ใช้ภาษาอังกฤษและ
 ต้องใช้ให้ได้ถ้าไม่ยากอดตาย จึงนึกฮึดขึ้นมาว่า อัน
 ตัวเราเป็นคนคนหนึ่ง มีหนึ่งหัวสองมือสองแขนสอง
 ขาเหมือนคนอื่น ๆ วิชาอื่นแสนยาก งานการอื่นแสนยาก
 ที่บางคนยอมยกธงขาว เรายังทำได้จนประสบความสำเร็จ
 แล้วภาษาอังกฤษจะยากอะไรกันหนา จะว่าไปพื้น
 ความรู้เดิมก็มี เพราะอ่านหนังสือภาษาอังกฤษในห้อง
 สมุดมาตั้งแต่เล็ก วิชาภาษาอังกฤษที่เรียนและสอบมา
 ก็ไม่ใช่คะแนนต่ำเตี้ย ปัญหาคือจะสื่อสารออกไปอย่างไร
 ในชีวิตจริงให้สมดังใจคิดต่างหาก

ตัดสินใจใช้เงินเก็บที่มีอยู่ ไปสมัครเรียนคอร์ส
 ภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นสี่สัปดาห์กับครูเจ้าของภาษา
 เพื่อรื้อฟื้นไวยากรณ์อังกฤษก่อนเข้าทำงานจริง เขียน
 บทความให้ครูอ่าน แก่ถูกผิดวันละสามรอบจนครูบอก
 ว่าหยุดก่อนก็ได้ ที่ทำมาถูกต้องแล้ว ไม่เคยเจอนักเรียน
 ขยันอย่างนี้มาก่อน

ความจริงไม่ใช่เพราะขยัน แต่เพราะอยากเอาชนะ
 ว่าภาษาอังกฤษมันจะยากเกินสมมองนักเรียน “หัวใน”
 ขนาดไหน ซึ่งขอยืนยันว่าเมื่อไม่คิดแพ้ย่อมไม่มีวันแพ้

เป็นอันว่าสอบผ่านด้วยความไม่กลัว ไม่อาย
 และตั้งใจ

มาเพิ่มความ “ใฝ่รู้” ตรงชั้นปฏิบัติจริง

เพราะเมื่อตั้งใจว่าจะรู้ภาษาอังกฤษในระดับใช้งานได้ทำให้มุ่งมั่นจนใช้งานได้จริงๆ แล้ว และจดจำได้ว่าที่ครูเจ้าของภาษาแก้ไขให้เป็นอย่างไรจนไม่ทำผิดซ้ำๆ อีกก็มาถึงการพิจารณา “สิ่งใหม่ๆ” ที่เราไม่เคยเห็น ไม่เคยใช้ในการเขียนและการพูดของเรา เช่นวิธีเขียนและวิธีพูดของฝรั่งเจ้าของภาษาซึ่งสื่อความหมายเดียวกับเรา แต่ “ตรงกว่า คึกกว่า กระชับชัดเจนกว่า และสละสลวยกว่า นำเสนอประเด็นความคิดได้เกลี้ยงเกลาแจ่มแจ้งและลึกซึ้งกว่า”

ตรงนี้ต้องบอกว่ามันเป็นความโชคดีที่มีกัลยาณมิตร และต้องขอยกความดีความชอบในความสามารถระดับ “พอเอาถ่าน” เรื่องการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษให้กับเพื่อนชาวอังกฤษเชื้อสายไอริชสองคนคือ แชนดี ไบรอน หรือ “แชนดี” กับ จอห์น ทาฟฟ์ ผู้มีฉายาว่า “ลองแฮร์รี่” หรือ “ผมยาว” เพราะจุดเด่นของเขาคือผมสีน้ำตาลทองยาวสลวยที่มักรวบเอาไว้เป็นหางม้าหรือทำเป็นมวยกลมไว้ที่ท้ายทอย

แชนดีเป็นอดีตแอดคทิสต์นักศึกษาที่สนับสนุนการเรียกร้องอิสรภาพของไอร์แลนด์ ส่วนผมยาวเป็นหนุ่มสวยที่มีหัวใจฝักใฝ่ประวัติศาสตร์เอเชียอย่างลึกซึ้ง

อดีตเพื่อนร่วมงานที่หนังสือพิมพ์ เดอะ เนชั่น ซึ่งเป็นกัลยาณมิตรทั้งสองคนนี้ คือผู้ที่ชี้ทางผู้เขียนให้เข้าสู่โลกอันงดงามของรูปแบบและสำนวนหลากหลายในการเขียนภาษาอังกฤษ เมื่อทำงานด้วยกันนั้น เราสามคน

เป็นสหายที่ชักชวนกันหาหนังสือดีๆ อ่าน และแลกเปลี่ยนความเห็นกันเรื่อยๆ ทั้งในเรื่องเศรษฐกิจ การเมือง สังคม ไปจนถึงวรรณกรรม ประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี ฯลฯ

ยอมให้ฝรั่งชวนคุยและชวนฝรั่งคุยในเรื่องที่ต้องแลกเปลี่ยนความเห็นกันนี้ต้องถือว่าดี เพราะทำให้มีโอกาสพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษาได้เร็วขึ้น

ความจริงผู้เขียนยังมีเพื่อนชาวต่างชาติดีๆ อีกหลายคนซึ่งคงไม่สามารถเอ่ยนามได้ครบถ้วน ที่ได้แลกเปลี่ยนความรู้เรื่องภาษากันและทำให้ภาษาอังกฤษของผู้เขียนได้พัฒนาขึ้นมามาก ทั้งเพื่อนชาวไอริชแท้ที่พูดสำเนียงไอริชฟังยากสำหรับหูคนไทยในครั้งแรก เพื่อนชาวอังกฤษจากต่างท้องถิ่น เพื่อนชาวอเมริกันจากต่างท้องถิ่น เพื่อนชาวออสเตรเลีย เพื่อนชาวอินเดีย เพื่อนชาวมาเลเซีย เพื่อนชาวสิงคโปร์ ฯลฯ เพื่อนเหล่านั้นนับว่าเป็น “ครู” เช่นกัน แต่ก็ไม่ถึงขั้น “สอน” ผู้เขียนอย่าง “แชนดี” และ “ผมยาว”

การทำงานกับคนหลากหลายชาติ หลากหลายภาษาที่ต้องมาใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารนับว่าเป็นข้อดีที่ทำให้เราสามารถเรียนรู้สำเนียงพูดที่แตกต่าง สำนวนเขียนเฉพาะตัวบางอย่างที่แตกต่าง แต่ทั้งหลายทั้งปวงนั้นก็ต้องการการ “สังเกต” และการ “อุทิศตัว” หรือความอดุทน ที่จะช่วยให้ถึงโลกอันงดงามของภาษานั้น เพื่อให้ “ภาษา” ได้เป็นเครื่องมือสื่อสารที่ทรงประสิทธิภาพ สามารถสื่อได้อย่าง

ใจคิด

เพื่อเข้าถึงโลกภาษาอังกฤษอย่างก้าวกระโดดในช่วงแรก ผู้เขียนทำงานจากเช้าจรดค่ำ นอนไม่เคยเกินสามชั่วโมงแล้วลุกขึ้นมาทำงานใหม่ เปิดดิคชันนารีมือเป็นระวิง เขียนบทความให้เสนาดีและผมยาวช่วย “โพลิช” หรือ “ขัดเกลา” ทุกวัน แล้วนำงานที่ “ขัดเกลา” มาอ่านทวน เทียบกับที่เขียนเองอันเดิมเพื่อดูความแตกต่าง ค่อยๆ เรียนรู้ทั้งวิธีเขียนต่างรูปแบบ ลำนวนใหม่ๆ และคำศัพท์ใหม่ๆ ที่ไม่เคยรู้มาก่อน

ทั้งเสนาดีและผมยาวนิยมใช้ดิคชันนารี ทั้งคู่มีดิคชันนารีเล่มใหญ่ยักษ์ ปกเก่าดูเคร่งขรึมประจำโต๊ะทำงาน พวกเขาพูดเหมือนที่ครูภาษาไทยเคยสอนตอนเด็กๆ ว่า “เขียนได้” กับ “เขียนเป็น” ต่างกัน นอกจากนั้นเสนาดีและผมยาวยังแนะนำตรงกันว่าเมื่อเขียน “เป็น” แล้วก็ให้อ่านมากๆ เพื่อดูและศึกษาวิธีนำเสนอของผู้เขียนเจ้าของภาษาแต่ละคน จนสามารถสร้างสรรค์งานภาษาของตัวเองขึ้นมาได้

สามเดือนผ่านไป หลังจากน้ำหนักรลดไปประมาณห้ากิโล และชอบตาดำเป็นหมิแพนด้า เสนาดีกับผมยาวบอกว่า ต่อไปนี้จะต้องช่วย “ขัดเกลา” งานของฝรั่งบ้างแล้ว เพราะบางครั้งบางหนฝรั่งก็มีพลาด ทั้งในการใช้คำและที่สำคัญ คือ “ความคิด” โดยเฉพาะความคิดความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมไทย และเรื่องราวที่เกี่ยวกับ “ตะวันออก”

นิทานเรื่องนี้จึงจบอย่างแฮปปี้ เอนด์ดังว่า ในที่สุดนักเรียน “หัวใน” ก็สอบผ่าน เพราะความไม่กลัวไม่อาย ตั้งใจ และใฝ่รู้ หนึ่งไทยกับสองฝรั่งจึงกลายเป็นเพื่อนรักกัน ทั้งยังเป็นครูของกันและกัน โดยที่ต่างฝ่ายต่างไม่เคยกลัวใครกล่าวหาว่าโง่ เมื่อมีสิ่งใดสงสัยใคร่รู้ก็ถามและแลกเปลี่ยนความเห็นกัน

วันนี้ “เสนาดี” กับ “ผมยาว” แยกย้ายกันไปทำงานอื่นตามวิถีทาง และบางช่วงก็ต่างฝ่ายต่างมีภารกิจยุ่งเหยิง จนเกินกว่าจะอี-เมลคุยกันยาวๆ ผู้เขียนจึงต้องหันไปคอบอินเตอร์เน็ตเป็นกัลยาณมิตรทางภาษา อีกรายหนึ่ง ซึ่งอินเตอร์เน็ตนี้ถ้าใช้ให้ถูกทาง คั้นคว่ำ

ข้อมูลให้ถูกที่ หรือพูดง่าย ๆ ว่าเข้าเว็บไซต์ให้ถูกเว็บฯ ไม่ใช่จ้องแต่จะเจาะไปดูรูปโป๊หรือตาคนที่เห็นไม่ตรงกับเราในเว็บบอร์ด ก็จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจทางภาษาได้ไม่แพ้เพื่อนที่คุยกันตัวเป็นๆ

เรื่องเว็บไซต์นี้ขอให้ใช้หลักการเดียวกับดิคชันนารี นั่นคือถ้าอยากเก่งภาษาอังกฤษให้ขยันเข้าเว็บฯ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ

แถมท้ายว่า ภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกับวิชาอื่น นั่นคือถ้าเหิมเกริมว่าเราเก่ง เราจะต้องโง่งงและโง่งง ดังนั้น แม้จะก้าวข้ามความยากลำบากมาจนถึงขั้นพูด อ่าน เขียนในระดับที่สื่อสารได้แล้ว ก็ยังต้องหมั่นฝึกฝนพัฒนาต่อไป โดยเฉพาะคนที่

เติบโตในประเทศไทยและเรียนหนังสือในประเทศไทยมาตลอดชีวิต ต้องยอมรับว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาที่เราคุ้นเคยมาตั้งแต่เกิด ดังนั้น หนทางเดียวที่จะพอเดินตามเจ้าของภาษาหรือเพื่อนคนไทยที่คุ้นเคยกับภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เด็กได้ทันทีคือ ต้องยืนหยัดในหลักการ ไม่กลัว ไม่อาย ตั้งใจ และใฝ่รู้ตลอดไป

หยุดเมื่อไรก็จริงเมื่อนั้น

โครงการอบรมภาษาอังกฤษ ประจำปี พ.ศ.2548

โดย ศูนย์พัฒนาบุคลากรของรัฐ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการอบรม หลักสูตร การฝึกออกเสียงเพื่อการสื่อสาร (Pronunciation Training for Effective Communication)

ครั้งที่ 1/2548

วันอบรม วันอังคารและวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 25 มกราคม - 15 มีนาคม 2548

เวลา 18.00 - 20.00 น. จำนวน 30 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 3,700 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจในระบบเสียง การออกเสียงในระดับคำ ประโยค และการพูดโต้ตอบให้ถูกต้อง เมื่อผู้เข้ารับการอบรมจบหลักสูตรนี้จะสามารถพูดสื่อสารได้คล่องโดย

1. ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. ใช้เสียงและกลยุทธในการออกเสียงช่วยการสื่อสาร
3. พูดสื่อสารได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจ

• โครงการอบรม หลักสูตร ทักษะการเขียนเพื่อวิชาชีพ (Professional Writing) ครั้งที่ 1/2548

วันอบรม วันอังคารและวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 25 มกราคม - 31 มีนาคม 2548

เวลา 17.30-20.00 น. จำนวน 50 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 5,200 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆ ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน

เช่น การเขียนบันทึก จดหมาย รายงานการประชุม โครงการ เป็นต้น

• โครงการอบรม หลักสูตร ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ

(Effective Communication) ครั้งที่ 1/2548

วันอบรม อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่วันที่ 22 มกราคม - 26 มีนาคม 2548

เวลา 08.00-12.30 น. จำนวน 40 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 4,300 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ที่จะต้องติดต่อประสานงาน

กับหน่วยงานต่างประเทศ

• โครงการอบรม หลักสูตร ทักษะการเสนอผลงาน (Presentation Skills) ครั้งที่ 1/2548

รุ่นที่ 1 วันอบรม อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่วันที่ 22 มกราคม - 26 มีนาคม 2548

รุ่นที่ 2 วันอบรม อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่วันที่ 4 มิถุนายน - 13 สิงหาคม 2548

เวลา 08.30-15.30 น. จำนวน 50 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 7,800 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งพัฒนาทักษะการพูด การบรรยายสรุป การเสนอความคิดเห็น การอภิปราย

และเสนอผลงานในที่ประชุมสำหรับข้าราชการระดับผู้บริหารและหัวหน้างาน

• โครงการอบรม หลักสูตร ภาษาอังกฤษแบบเข้ม (Intensive Course) ครั้งที่ 1/2548

วันอบรม อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่วันที่ 4 มิถุนายน - 30 กรกฎาคม 2548

เวลา 08.30-16.15 น. จำนวน 54 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 5,500 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษให้แก่อาจารย์และข้าราชการจากหน่วยงานต่างๆ

และนิสิตปริญญาเอกของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเพิ่มพูนทักษะในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

อันจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน การพัฒนาตนเองทางวิชาการ และการศึกษาดูงาน ณ ต่างประเทศ

• โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ หลักสูตร Teaching Methodology ครั้งที่ 1/2548

วันอบรม อบรมวันจันทร์-วันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 25 - 29 เมษายน 2548

เวลา 08.30-16.15 น. จำนวน 30 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 3,500 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งพัฒนาความรู้ความสามารถในด้านการสอนภาษาอังกฤษให้กับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

เพื่อพัฒนาระดับมาตรฐานการสอนภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับมาตรฐานสากลเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป